

A pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége

2009. July 28.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.07.26.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy ismét itt állhatunk a Te szent színed előtt, s kegyelmedbe ajánlhatjuk életünket. Kérünk, segíts, hogy nyitva legyenek szemeink és füleink egyáltalán., s szív és lélek szerint legyédnek készek és képesek Igédnek nemcsak befogadására, hanem megélésére is mindannak, amit Te az Úr Jézus Krisztusban, egyházban, s mindannyiunkban tanítani kívánsz e világnak a Krisztusról s a Te követéséről. Ámen.

Így szól Isten Igéje hozzánk az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvnek a 28. részéből, a 28. résznek a 23-28. verseiből:

Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Pál bizonyoságot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. Egyesek hittek a beszédének, mások meg nem hittek. Mivel nem értettek egyet egymással, szétszóztak, s ekkor Pál ezt az egy ígét mondta nekik: "Helyesen szolt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról, amikor ezt mondta: Menj el ehhez a néphez, és mondd meg: Hallván halljatok, és ne értsetek, és látván lássatok, és ne lássátok meg! Mert megkövéredett e nép szíve, és fülükkel nehezen hallottak, és szemüket behunyták, hogy ne lássanak szemükkel, és ne halljanak fülükkel, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége. Ők pedig meg is fogják azt hallani." (ApCsel 28,23-28)

Kedves Testvéreim, az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvnek a legvégén található ez a történet, ez a leírás, amikor Istennek Igéje megérkezik Rómába, a Birodalom szívébe. Hogy mért olyan fontos ez? Hát, kedves Testvéreim, mert ahogy mondtam is, a birodalom szíve volt Róma. És amit Rómában hallottak, amit Rómában ismertek, az az egész birodalomban mindenhol eljutott mint hír, mint ismeret, s tulajdonképpen az Isten Igéje is akkor indult el igazán gyors terjedésnek, amikor a Birodalom fővárosában megalakult az első gyülekezet, az első közösség. És amikor innét, az ide érkező vándorok megismerkedve elvitték az evangéliumot, s amikor az itt élők hitvalló módon tudtak megmaradni a Krisztusban, akkor lett igazán ereje az első gyülekezetnek, az első egyháznak. Ez volt a szíve a Római Császárságnak, ahonnan minden, a tanítások, a kereskedők, a legdrágább kelmék, és a legfontosabb információk a birodalom legkisebb zugába is eljutottak.

S tulajdonképpen amit múlt vasárnap mondtam, amikor Jeruzsálemben bevégzi Pál a feladatát, az a kegyelem, hogy elmehet és helytállhat még itt, Rómában is. Fontos azonban megjegyezni azt, hogy nem akárhogyan, hanem nagyon pontosan megszervezetten történt, mondjuk így, Róma meghódítása. Hiszen a keresztyénség annyira meghódította Róma városát, hogy a Vatikán, római katolikus testvéreink központja ma is ott, Róma szívében található, és a római egyházat, a római katolikus egyházat ma is onnét irányítja a pápa.

Mi is történt? Pál, aki római polgár volt, amikor már nem tudott megmenekülni sehogyan az őt Izrael, Júdea provinciában szorongató zsidó nemzetársai elől, akkor oly módon fellebbez, hogy „én római polgár vagyok, a császárhoz akarok menni”. Ehhez minden római polgárnak joga volt, és bizony meg is tették a köztörvényes bűnözőtől kezdve a különböző üzleti, egyéb vitákban is az emberek, hogy ők a császárhoz akartak menni, és aki római polgárjoggal rendelkezett, az ezt megtehetette, bárhol is élt a világban.

Ez azt jelentette, hogy egy személyes kihallgatás után hoztak döntést. Igen ám, de nem tudom hányan találkoztatok itt Magyarországon olyan bírósági ügyel, ami a legfelsőbb bírósághoz ment, ezt mindenki tudja, hogy hosszú hónapokig vagy évekig elhúzódik. Hát milyen hosszú hónapokig-évekig húzódhatott el akkor, amikor nem egy piciny magyarországnyi területről, hanem a nagy Római Birodalomról, ami Spanyolországtól Izraelig terjedt, aminek része volt Egyiptom, mindenhonnan a római polgárok fellebbezhettek, oda kellett utazni a császárhoz, megvárni a személyes meghallgatás időpontját, elmondani ott, hogy mi az ő gondja-baja, és megvárni az ítéletet. S ráadásul gondolatok csak bele, hogy ha valaki főrang volt, akkor ő még előre is került folyamatosan ezen a listán, mert joga volt hozzá, előjoga volt, hogy előre kerüljön.

Pál is elmegy Rómába, elviszik, na nem egyedül, hanem katonákkal. De ő nem köztörvényes bűnöző, és épp ezért nem börtönbe zárják, hanem mondjuk így, hogy egy ilyen háziőrizetbe kerül. Bérel magának egy szállást, vagy éppen bérlő a római állam neki, nem tudjuk, és ott egy katonával, aki az ő őrzésével van megbízva, ott telnek napjai. Szabadon járhat-kelhet, hiszen Pálnak érdeke, hogy beszéljen a császárral, és senki föl se tételezi, hogy addig megszökne, mielőtt a császár színe elé kerülne. Mondjuk így, hogy ebben a háziőrizetben, vizsgálati fogságban várja azt, hogy mi lesz a sorsa.

És ha már megérkezett, ugyanúgy viselkedik, mint a világ bármely embere, ha egy idegen országba érkezik. Tudjuk azt, hogy Londonban, de New Yorkban, skandináviában, ezer helyen vannak magyar közösségek a nagyobb városokban. És mit tanácsolnak azoknak, akik külföldre mennek ha hosszú időt akarnak eltölteni? Hát keressék meg ezeket. Ugyanígy tesz Pál is. Megkeresi azt a zsidó gyülekezetet, azt a zsidó közösséget, akik a saját zsinagógájukban a saját népük közt élnek az életüket, hiszen mégiscsak az ő nyelvük az, ami a legérthetőbb, az ő hagyományaik, az ő tradícióik, az ő vallásuk az, ami a leginkább sajátja az apostolnak.

És bejelentkezik náluk. Nem csinál titkot, „engem elítéltek otthon, én azért vagyok itt, mert biztos már rossz híreket hallottátok”. Kedves Testvéreim, én tudom, milyen ez, amikor valaki amikor megy valahova, azzal kell, hogy kezdje, hogy „tudom, tudom, sokmindent hallottál rólam, de most hallgass meg engem”. Pál azt mondja, hogy „én is jöttem, beszélni akarok veletek”. És ezek a zsidók ezek elfogadó módon reagálnak. Mi még nem hallottunk rólad rosszat,

nekünk nincs semmilyen előítéletünk. Azt tudjuk, hogy a keresztyéneket mindenütt üldözik, sehol se szeretik, de hát mondd el. Végre itt van egy közöttünk, akkor beszéljünk róla". Lehetőséget kapsz, hogy a helyi közösség, a helyi zsidó gyülekezet, a helyi értelmes emberek előtt elmondod, hogy miről is van itt tulajdonképpen szó, és hogy kerültél te ideig?

És itt kezdődik a mai Igéneknek egy nagyon fontos része. Ezek az emberek szabályos meghallgatást tartanak. Kítűznek egy napot, meghirdetik, és meg is jelennek szép számmal. Megjelennek a gyülekezet vénei, az előkelői, megjelennek azok, akik döntést hozhatnak, mintha azt mondanánk, hogy ma a presbitereket összegyűjtjük, hogy beszéljünk arról, hogy jó-e a mi református egyházunk, vagy inkább csatlakozni kívánunk katolikus testvéreinkhez, vagy egy másik szektához, vagy valamit változtatni akarunk. És hogy akarunk-e egyáltalán.

Elmennek és Pál lehetőséget kap. S az apostol mit csinál? Előveszi azokat a szent iratokat, amelyek a zsidó vallás alapjait képezik. Mózes törvényeit, és a próféták tanításait. Ez az, amely szent könyvként mind a mai napig meghatározza a zsidók vallási életét, a zsidók hitét, és gondolkodásmódját. És Pál ekkor, mondjuk úgy, hogy bebizonyítja ezeket az embereknek, vagy legalábbis megpróbálja bebizonyítani, hogy mindaz, amit Mózes törvényeibe le volt írva, hogy jönni fog a Megváltó, mindaz, amiről Ézsaiás próféta és a többiek jövendöltek, hát az megtörtént. A Krisztusban eljött Izrael Messiása.

Kedves Testvéreim, el sem tudjuk képzelni, hogy milyen nagy dolog lehetett ez akkor. Pál lehetőséget kapott a saját igazának elmondására, lehetőséget kapott arra, hogy ott, akár egy alkalom alapján megtérítsen egy gyülekezetet. Azt hiszem, hogy ilyen helyzetben utoljára reformátor őseink lehettek. Azok a vándorprédikátorok, akik eljöttek ide Hajmáskérre, és kiálltak a gyülekezet elé, és egy latinul prédikáló római katolikus pap helyett magyarul kezdték el hirdetni az Igét az itt élő embereknek, s akik mellett őseink döntöttek úgy, hogy „mi ezt követjük”.

Igen ám, de hát mint mindig, itt sem egységes azoknak a véleménye, akik hallgatják. Az egyik felüknek tetszik, a másiknak nem. Az egyik menne, a másik maradna. Az egyik elfogadná a Krisztust, a másik úgy gondolja, hogy nem. Aztán mit csinálnak? Döntésképtelenségükben hazamennek.

Kedves Testvéreim, ugye mindannyian tudjuk, hogy milyen bosszantó tud lenni, hogyha egy testület döntésképtelen. Ha nem képes fölállni és azt mondani, hogy én ezt csinálom vagy azt csinálom. Vagy azért, mert a tagjai nem fogadják el kötelező érvennyel magukra azt, hogy amit a többség döntött, azt mindenki képviseli, vagy azért, mert nincs hatalom annak a végrehajtásához, vagy azért, mert ők maguk nem képesek felvállalni a saját döntéseiket, a saját elvárásukat.

Itt is ez történik. Még mielőtt mondani kéne valami konkrét választ, hazamegy mindenki. S akkor Pál kifakad. Kifakad, és mit mond neki? Ézsaiás próféta amit mondott apáitokról, az ma is igaz. Igaz az, hogy hallja az Igét, látja a csodákat, s nem veszi észre és nem hallja meg. Mondják neki azt az információt, ami az élete, az üdvössége, számára a legfontosabb lenne, de egyik fülön be, a másikon ki. És gyönyörű képeket használ Ézsaiás, és hát természetesen ezért Pál is. „Mekkövéredett a nép szíve”.

Kedves Testvéreim, én magamról tudom, hogy amikor fölszedek magamra még most is 20-30 kilót, az ember kicsit tohonyábbá válik, egy kicsit lassabban gondolkodik, egy kicsit a szuszogással van elfoglalva, és nem annyira azzal, hogy virgonc módon próbálja követni a napi dolgokat, nehezebb neki döntéseket hozni, mert olyan fásultabbak, egy kicsit lassabbak vagyunk. Tele hassal az ember mindig egy kicsit hajlamos arra, hogy ej ráérünk arra még, majd holnap.

Üres gyomorral könnyebb döntéseket hozni. Üres gyomorral az ember már ha csak azért is, hogy mielőbb ehessen egy kicsit, de hajlamos arra, hogy valóban gyorsan gondolkozzon, és gyorsan reagáljon.

Ézsaiás és Pál azt mondja, hogy mekkövéredett a szívetek. Mekkövéredett azért, mert ti vagytok a vezetők, ti jóllakottak vagytok, hitben és lélekben és testben egyaránt, tehát minden megvan, amire vágytatok, nem tudtok dönteni. Képtelenek vagytok arra, hogy a valódi igazságot meghalljátok. Mert belekényelmesedtetek a saját hitetekbe, és a saját egyházatokba. És szemeteket, mint ahogy a jóllakott ember valóban le szokta hunyni, mert jólesik egy kicsit bóbiskolni, becsukjátok, a fületek mellett, még ha halljátok is a szavakat, hogy valami elhangzik, de elengeditek, mert, mert reagálni már nem marad rá idő, és reagálni már nem marad rá erő.

Csak miközben ez történik, elfelejtetek megtérni, mert lusták vagytok a lépéshez, és ha nem történik meg ez a megtérés, nem történik meg ez az életeteknek, a hiteteknek, a létezéseteknek az újragondolása, akkor meg se gyógyultok.

Kedves Testvéreim, engem ez gondolkoztatott el nagyon az utóbbi időben, hogy mit jelent az, hogy meggyógyulni. Főként azért, mert pénteken az ország másik felében egy 95 éves idős asszonyt temettem. Ez a 95 éves asszony az élete utolsó 10 évét az ágyában töltötte. Beteg volt, mindenki ezt mondta róla. Beteg, mert nem tud felkelni, beteg, mert képtlen a saját erejéből önmagát fenntartani. És ez így van. A beteg ember megismerszik arról, hogy nem tud megtenni olyan dolgokat, amit mi egészségesegek követendőnek tartunk.

Igen ám, de ezt a beteg asszonyt én mégis nagyon egészségesnek láttam. Tudjátok, mért? Mert óriási hatással volt a környezetére. Nagyobb hatással, mint sok egészséges ember. Ugye, kedves Testvéreim, érdemes elgondolnodni azon, hogy a beteg ember társaságát ugye nem kívánjuk. A beteg ember társaságával úgy vagyunk, hogy hát igen, elmegyünk, ott vagyunk egy kicsit, osztozunk, részvétet nyilvánítunk, aztán megyünk az egészségesegek közé. Mert hát azok közt igazán jó lenni, és nem szeretünk arra gondolni, hogy mi lesz, hogyha egyszer mi kerülünk ilyen helyzetbe. Mi úgy gondoljuk, hogy egészségesnek kell lenni.

De vajon egészségesek vagyunk? Lélekben, hitben. Mert, kedves Testvéreim, én a saját szememmel láttam azt, hogy ez az idős asszony a lányával minden nap felolvastatta magának az Igét. Minden nap beszélgetett vele arról, hogy mit hallott a rádióban, és hogy az Úristennek erről mi lehet a véleménye, mert minden nap imádkoztak együtt, és minden

nap volt egy kis zsolttárlás. Nem tudom, miért, nem láthattam bele a fejébe, de azt tudom, hogy befolyásolta a környezetét, mert anélkül nem múlhatott el nap, hogy ez megtörténjen.

És akkor eszembe jutott egy beszélgetés, amit talán egy héttel ezelőtt istentisztelet után Angyalka néniel folytattunk. Hogy vajon mi lehet a mi egyházunknak a gondja-baja, hát mért nem tudunk mi olyan hatással lenni a környezetünkre? Kedves Testvéreim, hát betegek vagyunk. Mi vagyunk a betegek, mert mi nem vagyunk hatással a környezetünkre, mi nem vagyunk képesek rávenni arra a szeretteinket, akiknek fontosak vagyunk, hogyha mi képtelenek vagyunk elolvasni az Igét, akkor olvassák fel nekünk. Mi nem vagyunk képesek példát mutatni arról, hogy mit jelenthet az, hogy ellentmondást nem tűrve, ellenvélemény nélkül, önmagunk lustaságát is legyőzve, de engedelmeskedjünk az Isten törvényének, egészen addig, amíg a testünk és a lelkünk, és a világra gyakorolt befolyásunk ezt megengedi nekünk.

Tudjátok, kedves Testvéreim, én a múlt hét óta ezen az asszonyon gondolkodtam. Sokkal nagyobb hatással volt a közvetlen környezetére, meg azokra is, akik utána eljöttek végtisztességet megadni, és jöttek és mondták, hogy mit tanultak az életéből. Hát, Testvérek, olyan jó lenne elmondani azt, hogy ha valaki rólam, Rólatok, bármelyikünről mond valamit, akkor egyből az is eszébe jutna, hogy mit tanult tőle. Úgy szeretném ezt. Hogyha minden alkalommal, amikor valaki idegen emberrel találkozom, akit ti is ismertek, vagy aki ismer titeket, az azt mondaná, hogy hát ekkora tanítást életemben, mint amit Angyalka nénitől, vagy a Kálmán Sándortól, Kálmán Lajostól, Nagy Bélától, bárkit most név szerint mondhatnám végig az egészet, kaptam, hát ilyen életemben nem volt még, és befolyásolta, meghatározta az én aznapomat, a másnapomat, vagy az egész életemet.

Mert ugye ezek a dolgok azok, amik után azt mondják, hogy na hát akkor egy kiváló emberrel találkoztál. És arról beszélünk, hogy milyen jó az a másik ember. Vagy milyen nagy dolog lenne, hogyha valamire járnánk, és egy olyan emberre, akivel mi mondjuk nem találkoztunk, azt mondaná, hogy hát amikor Hajmáskéren jártam, akkor Tiszteletes Úr nem volt ott, vagy te nem voltál ott, de ott volt a gyülekezeted, hű de jó volt ott lenni közöttük! Micsoda hatással voltak rám!

Kedves Testvéreim, gondolatok csak bele, ha egy hajmáskéri ember idegenbe tévedve azt mondaná el, hogy hát tulajdonképpen ő azért szeret Hajmáskéren lakni, vagy egy fontos része az ő életének, hogy a hajmáskéri református gyülekezeti tagok, a hajmáskéri református gyülekezet milyen hatással van az ő életére. Az mutatná, kedves Testvéreim, hogy egészségesek vagyunk. Képesek vagyunk befolyásolni a világot körülöttünk.

Aki nem képes befolyásolni a világot, aki nincs hatással a világra, aziránt nem érdeklődnek az emberek. Az pedig, hogy az Isten milyen hatással van a világra, hogy mennyire képes befolyásolni a világ sorsát, hát rajtunk keresztül ismerik meg. A mi cselekedeteink és a mi bizonyágtételeink által. Pál apostol által. Megosztjuk-e azokat az embereket, akik körülöttünk vannak, összegyűlnek-e a kedvünkért? Beszélnek-e rólunk? Mit reagálnak arra, hogyha mi azt mondjuk, hogy döntésképtelenek vagytok, és a kárhozatra fogtok menni?

Kedves Testvéreim, mindaddig, amíg ránklegyintenek, addig rossz. Vagy amíg tíz ránklegyintőből legalább egy nem gondolkodik el rajta. Addig betegnek kell tekinteni magunkat, betegnek egyénként, betegnek gyülekezetként, betegnek egyházként. Akkor kezdődik a gyógyulás, amikor a cselekvőképességünk megnő. Nem saját erőnk által, nem arról van szó, hogy bármelyikünknek itt gyülekezeti vagy vallási hössé kéne válni. Nem. A közös. cselekvőképességünk. A közös tettekkészségünk.

Kedves Testvéreim, érdekes dolog elgondolkozni azon, hogy hogyan indult az egyház, hogyan maradt meg, hányszor ismételte a történelem önmagát, és ugyanazok az embertípusok, ugyanazok a viselkedéstípusok, ugyanazok a helyzetek ismétlődtek meg, és mindig az volt a kérdés, hogy milyen döntést hozott az az ember, akit az Isten odaállított, hogy most te mondd meg, hogy milyen hatással volt rád az Ige, és te cselekedj az alapján, amennyire az Isten befolyásolta az életedet, vagy amennyire hajlandó vagy elismerni, hogy minden percedet az Isten léte befolyásolja.

Kedves Testvéreim, nem véletlen ám, hogy az utolsó mondat az a pogányokról szól, „vegyétek tudomásul, a pogányoknak küldetett el az Istennek ez az üdvössége”. Tudjátok, mi a bajom ezzel a mondattal? Hogy ez már igaz a történelmi egyházakra is. Tudjátok, mi az én nagy problémám? Hogy ma ha kimegyünk a hitetlen emberek közé, olyanok közé, akik talán nem is hallottak a Krisztusról, sokkal nagyobb sikereket érünk el. Gondolatok bele, hol erős ma az egyház? A református egyház Dél-Koreában. Egy buddhista kultúrában. A római katolikus egyház Afrikában és Dél-Amerikában. Jaj de jó!

Itt vagyunk Európa szívében, itt vagyunk Magyarországon egy 1000 esztendeje keresztyén államban. Kedves Testvéreim, elgondolkozunk, hogy milyen üzenete van? Ennek az országnak a fiai nem lesznek részei az üdvösségnek? Ennek az országnak a gyermekei, olyan apáknak, nagyapáknak, ősöknek a leszármazottai, akik mind-mind ott lesznek a mennyeknek országában, és ettől én megijedek. Ha arra gondolok, hogy ott lesz apám, nagyapám, szépapám, ki tudja hány rokonom, Isten kegyelméből talán ott leszek én is. Hiányzik a fiam, az unokám, a testvérem, a barátom.

Kedves Testvéreim, Pál apostol gondolkodásra indít mindannyiunkat. És rá kell, hogy ébredjünk arra, hogy hatnunk kell erre a világra, tennünk kell, ha jót akarunk az utánunk jövőnek. Nem magunkat kell megmenteni. Vannak, akik jönnek utánunk. Vannak, akik élnek mellettünk. Akiknek szükségük van arra, hogy odamenjünk, hogy figyelj, lélekben kóvér vagy. Túl jóllakott a te szíved. Mozdulj, vedd észre, mit szól az Úr. Vedd észre, hogy nem papolni kell arról, hogy üdvösség, hogy örök élet, vagy egyházi tradíció, hanem lépéseket tenni.

És minden az elsővel indul. Azzal a naggyal vagy picivel. Külön-külön egyénként. Aztán ha már van lendületünk, akkor meg kell fogni valakinek a kezét, azt rántani magunkkal. Aztán amikor már ketten vagyunk, akkor többre vagyunk képesek. Nem Pál apostollá kell válni, elég Palikának lenni, lélekben hitben és cselekedetekben. Csak megtenni a magunkét. Nem beletörődni abba, hogy mi ilyenek vagyunk, ennyit tudunk, oszt vége.

Kedves Testvéreim, erre tanított engem Istennek Igéje, és egy 95 évesen meghalt idős asszony, aki amíg élt, addig nem adta fel. Nem adta fel a hitet, nem adta fel a hazájában való bizalmat, és tudjátok, egy kicsit megkönnyítette az én életemet is. Könnyebb most hinni. És azt hiszem, hogyha elmondjátok ezt, a Ti tapasztalataitokat, azokat az embereket, akiket Ti láttatok így, a Ti szüleiteket, nagyszüleiteket, unokáitokat, elmondjátok azoknak, akiknek erőre lenne szükségük. Akkor magatok is erőt nyertek általa, és az erő gyógyít. S ha mi magunk gyógyulunk, akkor gyógyítani tudjuk azt a világot is, amiben élünk, amely nem isteni, nem krisztusi arculatú most, de amelyben legszentebb feladatunk tanítványokká tenni minden népeket. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te szeretetedet. Köszönjük azt, hogy Te újra meg újra megszólítasz minket, és ezer alakban, ezer formában megpróbálsz elhozni szívünknek, lelkünknek a gyógyulást, megmozdítasz minket, ha eltunyulnánk, arra intesz, hogy nem a test ereje, hanem a lélek fogékonysága és mozgékonyasága az, ami egészségessé tehet egy embert, arra tanítasz, hogy nem a nagy nem a hatalmas, nem a gazdag egyház az egészséges, hanem amelyben tenni tudás és tenni akarás lakik. Mindenség Istene, engedd, hogy mi ne ellustuljunk, hanem elfogadva a Te igazságodat tudjunk mozdulni és élni a Te szent Fiad nevében. Gyógyíts minket, erősíts minket, taníts minket, óvj minket, se ne engedd azt, hogy megfélemedezzünk egy pillanatra is, hogy a Te szent Fiad nevében a Te szent Fiad ügyét képviseljük e világban. Légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólított közülünk. Urunk, adj tettekészséget az ellustultnak, adj gyógyulást a betegnek, hitet a kételkedőnek, adj vágyat a közösségben léte a magányosnak, s engedd a közösséget, hogy tudjon befogadni, aki Tőled, s aki általad érkezik. Mennyei Édes Atyánk, vigyázz reánk, és engedd, hogy életünk minden napján tiszta hittel és őszinte szívvel imádkozzunk úgy, ahogy a Te megváltó Fiad, a mi Urunk Krisztus tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket, és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban Ámen.